

nud Jaagup mite näha. Tema süda aga tuffus waljuste. Tema pea oli tuline palaw kui ta jälle jalaja oma lambri atnast siise ronis. Kuu aega tema ei sanud magada. Wiimaks! kipus ometi tumine peale ja tema nägi une-nägu. Aga mis hirmsad une-nägu! Tema oli raha-koorjajat äratapnud ja tema läest raha riisunud, aga — ei ükski inimene ei hoolinud sest — ja tema oli rikas mees! Rikas! hüüdis tema röömfaste ja ärkas unest. Mite sugugi kohumist ega hirmu ei tulnud tema peale. Tema oli juba kaua aega niisugusti mõteid oma südames liigutanud, sellepärast ei teinud une-nägu temale ühtegi waewa!

Sest aegast rääkis tema weel vähem kui enne teistega, aga oma tööd tegi tema truiuste. Kolm õpimise aastat olid wiimaks ka otsa lõpenud. „Nüüd lähen siit ära; nüüd olen lahti,“ mõtles tema südames õisates. Aga temal ei olnud mite enam, kui laks wana paigatud särki ja wäga waesed riided.

„Nenda ei wõi sina mite wõera inimeste juure minna,“ ütles meister ja käemees tema wastu. „Nende rietega ei wõtta ükski meister sind tööse. Kas tead, mis nõu mina annan. Sina pead muidugi raekotta minema, oma pasji wäljawõtma, siis mina lähen sinuga ühes ja palun, et sulle waeste rahast särki ja rieta tarwis raha saab antud.“ — Nenda nemad siis ka tegid. Rae peawanem turtus wihast, wiimaks aga lubas raha anda, öeldes:

„Seda ma teen üksnes sellepärast, et minu ploomi-puud wõiwad rahul seista!“

Jaagup ei lausund sõna, aga tema waatas tulise wihaga tema peale. Tema sai särki ja riided kätte ja teisel homikul warakult oli Jaagup jo linnast äraläinud. Kui aga rae-wanem homikul oma aeda läks, siis leidis, et laks kõigekallimat ploomipuud maapinnast saega olid läbisaetud! — Se ep ole kellegi teise töö, kui Jaagup Wafari töö, ütles kohtu wanem. Ja temal oli õigus, sest seda oli tige pois liusatuselt teinud.

Kohe said soldatid ratsa wäljaläkitatud, teda otsima, aga õhtul tulid sõnumetega tagasi, et teda ei olnud kusagilt leidnud. Se ep olnud mite imeks panna, sest Jaagup oli senna passu metsa läinud, mis liina ja ligema küla wahel, ja mis temal oma kerjamise põlwest weel wäga tutaw oli. Senna tema oli ühe sarapiku rägadikuse omale aset walmistanud. Veiba ja leiwa kõrwast oli tema enesete selle rahaga muretsenud, mis ta omale kelmi wiisi korjanud. Wana metsawaht' oli just haige, ilmad ilusad, sellepärast jäi tema mitu päewa senna paika ja oli rõõmus et tema jälle wõis wana kallist metsa elu elada. Se oli Mihkli nädalal. Ühel pärawal pärast lõunat nägi Jaagup, et wana raha-koorjaja metsast läbi, küla poole läks. Õhtul tuli wana mees jälle tagasi, tutaw naha tassi laela ümber. Metsa warjus jäi tema natukesse, kui puhkamiseks